

2003

Deze tweelingzusjes hebben het

dubbel

Ze lijken elkaars spiegelbeeld, maar zijn hun karakters ook hetzelfde? En gaan ze echt door dik en dun samen?

Tweelingzussen Kim & Irene, Bianca & Chantal en Renée & Suzan vertellen over hun bijzondere band.

zo gezellig!

Kim (rechts) en Irene Haast (19)

"We hebben dezelfde soort vriendinnen, maar vallen op totaal andere jongens"

Kim: "Wij zijn geboren op 23 februari 1984, ik kwam een kwartiertje eerder dan mijn zus. Aan oma's kant zit een tweeling in de familie, maar toch was het een verrassing voor onze ouders dat ze twee dochters kregen. Ze hoorden het pas tegen het einde van de zwangerschap en moesten nu snel alles dubbel kopen! Wij hebben één broer, Kevin, hij is drie jaar ouder. Ons hele gezin is hecht, maar Irene ik zijn wel het toppunt van close. Dat komt volgens mij doordat we even oud zijn en nu eenmaal van hetzelfde vlees en bloed, zeg maar."

Irene: "Vroeger leken wij qua uiterlijk heel erg op elkaar. Tot ons twaalfde hebben we ook dezelfde kleren gedragen, maar daarna vonden we het een beetje welletjes. We wilden niet meer steeds als een eenheid worden beschouwd. Onze namen werden altijd in één adem genoemd, maar vanaf toen wilden we ons onderscheiden. Inmiddels vinden we het weer leuk dat we dezelfde maat hebben, want zo kunnen we alles van elkaar aan. En als de één bijvoorbeeld twee leuke dingen ziet hangen, maar niet genoeg geld heeft, koopt de ander het tweede kledingstuk. Zo hebben we het toch allebei! Inmiddels lijken we iets minder op elkaar,

omdat Kim kapster is en daardoor nogal eens van haar kleur en -model verandert."

Kim: "Iedereen denkt altijd dat wij ook hetzelfde karakter hebben. Dat is niet zo, ik ben iets rustiger en toegelijker dan mijn zus. Irene is aanwezig en eigenzinniger. Maar we hebben wel dezelfde interesses. We houden allebei van dingen organiseren en van gezelligheid en veel mensen om ons heen. Verder kunnen we samen oneindig lang winkelen, zijn we filmgek, dol op beautydagjes en op het strand. En we hebben meestal dezelfde soort vriendinnen. Maar we vallen op totaal verschillende jongens!"

Irene: "Onze band is eigenlijk onbeschrijflijk. We voelen elkaar precies aan en weten heel goed wat we aan elkaar hebben. Ik denk niet dat dat veel voorkomt tussen mensen die geen tweeling zijn. Natuurlijk hebben we wel eens ruzie, maar dat is altijd snel weer over. We delen lief en leed met elkaar, zijn gewoon harts-vriendinnen voor het leven."

Kim: "Vanaf 1 september zullen we elkaar minder zien, want Irene gaat communicatie studeren in Tilburg en ik ga fulltime werken als kapster in Roosendaal. Maar we blijven evengoed veel met elkaar optrekken. We hebben het er wel eens over om later een eigen zaakje te beginnen, al weten we nog niet zo goed in wat. Verder willen we graag eens samen naar de Malediven of Thailand. En we hebben een deal

gesloten: als we ooit oude weduwes zijn, gaan we samen in een flatje wonen. Lekker genieten van de leuke dingen die er dan nog zijn, zoals koffie drinken, roddelblaadjes lezen, bingo spelen, stukjes wandelen en de buurt in de gaten houden. Het klinkt misschien een beetje gek, maar we hopen ook vlak na elkaar te overlijden. We zijn ook samen gekomen..."

"Leraren noemden ons niet bij de voornaam, maar zeiden gewoon 'de tweeling'"

Renée: "Wij zijn de enige tweeling in onze familie. Elf december 1980 werden we geboren, ik eerst en vier minuten later kwam Suzan. Onze ouders wisten dat ze een tweeling zouden krijgen, maar hadden geen idee of we jongens, meisjes of een meisje en een jongen waren. Ze hadden al twee zonen, dus het was heel spannend. Onze moeder herhaalt nog regelmatig wat onze vader zei toen wij net waren geboren. 'Snotverdikkie, het zijn meiden!' riep hij uit. Dat bedoelde hij positief, uiteraard."

Suzan: "Vroeger leken wij enorm op elkaar. We hebben lang de armbandjes uit het ziekenhuis gedragen met onze namen erop, zodat onze ouders niet in de war konden raken. Later trokken ze ons net iets andere kleertjes aan >>

Renée (rechts) en Suzan van Otterloo (links)

of droegen we verschillende schoentjes, anders was het onbegonnen werk om ons uit elkaar te houden. Op de basisschool zaten we nooit bij elkaar in de klas, maar Renée is toch een jaar lang door mijn vorige lerarens "Suzan" genoemd. En op de middelbare school probeerden de leraren ons niet eens te onderscheiden, ze noemden ons gewoon 'de tweeling'."

Renée: "Nu nog ziet iedereen meteen dat wij een tweeling zijn. Toch zijn de verschillen tussen ons in de loop van de jaren wel duidelijker geworden. We hebben nu een andere stijl, kiezen meestal voor andere kleren. Bovendien dragen we ons haar anders en heb ik bijvoorbeeld een spleetje tussen mijn voortanden en Suzan niet. Grappig is dat eigenlijk niemand het verschil tussen onze stemmen hoort, behalve wijzelf.

Zelfs onze ouders vergissen zich soms als ze ons alleen horen. Het is ook gebeurd dat een vriend van mij boos was, omdat ik hem geen gedag had gezegd. Maar hij was Suzan tegengekomen en die kende hem helemaal niet!"

Suzan: "Onze karakters lijken niet zo op elkaar. Renée is altijd haantje de voorste, ik ben geduldiger. We hebben ook verschillende hobby's. Ik houd

Van 't

van muziek en mijn zus is gek op theater. En ik ben serieuzer. Ik ben al bijna twee jaar getrouwd en houd me veel met mijn geloof bezig. Renée woont net samen en is van haar geloof afgestapt."

Renée: "Wij hebben ieder onze eigen vriendinnen, maar met hen zijn we nooit zo close als met elkaar. Wij kennen en begrijpen elkaar verschrikkelijk goed, waardoor we aan één blik genoeg hebben om te zien hoe de ander zich voelt. Typend aan onze relatie is dat we anderen toch niet buitensluiten. Zo hebben we een gezamenlijke vriendin en zij is nooit het vijfde wiel aan de wagen. Verder kunnen we heel hard voor elkaar zijn als we samenwerken. We uiten makkelijk onze kritiek op elkaar, maar krijgen nooit ruzie. We hebben ook hetzelfde gevoel voor humor."

"We kunnen op onze babyfoto's heel moeilijk zien wie wie is"

Bianca: "Onze moeder had, toen ze zwanger was van ons, een dikkere buik en voelde meer geschop dan tijdens de zwangerschap van onze broer. Vandaar dat onze ouders al vermoedden dat ze een tweeling kregen. Toch beweerden de dokters dat er maar één kindje op komst was. Op 3 februari 1974 waren ze dan ook heel verbaasd toen er nog een hoofdje verscheen, nadat ik was geboren! Het werd een spannende tijd voor onze ouders, want wij waren zes weken te vroeg en wogen samen maar zes pond. Gelukkig ontwikkelden we ons goed en zijn we over onze gezondheidsproblemen heen gegroeid."

Chantal: "Onze broer Pascal is twee jaar ouder en had zijn

zelfde, maar dan anders

handen vol aan zijn zusjes. Hij gaf ons soms allebei tegelijk de fles. We leken vroeger zoveel op elkaar, dat we nu zelf moeite hebben op babyfoto's te onderscheiden wie wie is. We kunnen alleen aan kleine dingetjes zien wie wie is, bijvoorbeeld doordat ik net een andere kleur kleding droeg dan mijn zus. Of we zoeken het adertje op Bianca's neus, dat had ze tot haar derde en ik niet. Eenmaal op de basisschool was het thuis altijd strijd wie als eerste over haar belevenissen mocht vertellen. Want mijn zus en ik maakten meestal natuurlijk hetzelfde mee en zo moesten onze ouders vaak twee keer dezelfde verhalen aanhoren. Doordat we zo op elkaar lijken, zijn we regelmatig in grappige situaties beland. Zo had Bianca op vakantie een keer een vriendje, maar die wist de volgende dag niet meer of hij nou met haar of met mij had gezoend! Nu nog word ik wel eens op straat door iemand aangesproken en dan heb ik geen idee wie die persoon is. 'Jij bent zeker een kennis van mijn zus', gok ik altijd maar. Nou, dan staat diegene raar te kijken hoor, want niet iedereen weet dat wij een tweeling zijn."

Bianca: "Onze karakters lijken wel op elkaar, maar toch zien we elkaar als twee verschillende personen. We hebben een eigen uitstraling. Onze mannen zijn bijvoorbeeld ook heel anders. Chantals vriend zou niet bij mij passen en de mijne niet bij haar, dat vinden we zelf wel grappig. Verder zijn we allebei actief en graag buiten. We genieten van wat we hebben en zijn geïnteresseerd in spiritualiteit. Zo hebben we samen een reiki- en chakrascursus gevolgd. We kunnen heel goed met elkaar opschieten, praten over alles en voelen elkaar goed aan. Op het moment hebben we het veel over mijn kindje dat

op komst is en over de bruiloft van Chantal, zij is een paar weken geleden getrouwd."

Chantal: "Wij hebben een heel sterke band, omdat we van jongs af aan alles samen hebben

meegemaakt. Toch hebben we niet zo'n telepathische band dat de één precies hetzelfde voelt als de ander. Maar we zijn wel onvoorwaardelijke vriendinnen. Ik zeg altijd dat we 'apart, maar toch samen' zijn. En Bianca

vergeleek onze relatie laatst met een ketting. We zijn voor altijd met elkaar verbonden: zelfs als je de sluiting loslaat, vormen we nog een geheel. Wij zijn een bijzondere combinatie en daar zijn we trots op!"

Bianca (rechts) en Chantal Kouwenhoven (29)